

der var Uenighed. Men det er mærkeligt, hvad jeg ogsaa giver den sidste ærede Taler, det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Keiser-Nielsen), Ret i, at man er gaaet den Vej stadig at ville udvide Grænserne for det frie Skøn. Jeg har siddet i Sogneraad og Amsraad paa de Tider, hvor det, som det ærede Medlem omtalte, skete, nemlig at Kommunerne fandt, at det var godt at have Regler at ligne efter, og hvor der ogsaa i mange Kommuner blev vedtaget saadanne Regler. Det blev en overordentlig stor Lettelse baade for de lignende Myndigheder og for Overligningsmyndighederne, i dette Tilfælde Amsraadene, naar de skulde skønne over indkomne Skatteklager. Det viste sig, at hvor der indførtes Regler, aftog Antallet af Skatteklager i meget betydelig Grad, og det var overordentlig let at komme ud over de Klager, der forelaa. Noget lignende har vist sig nu, efter at vi have faaet den kommunale Beskatningslov, der fastsætter Regler. Det viser sig, at der er en bestandig Aftagen af Antallet af de Klager, som indkomme til Overligningsmyndighederne. Dette ligger simpelt hen deri, at efterhaanden som Beboerne lære at forstaa og anvende Reglerne, kunne de selv skønne over, hvorvidt der kan være Grund til at fremføre Klager eller ikke. Der ligger dog, forekommer det mig, nogen Selvmodsigelse i dette, at man har ønsket faste Regler, fordi det lettede Arbejdet for Myndighederne og for Skatteyderne selv, men, saa snart man har faaet disse Regler, begynder man at arbejde paa at udvide Grænserne for det frie Skøn saa betydeligt, at kun et ganske lille Mindretal af Skatteydere kommer ind under Reglerne, medens det store Tal bliver udenfor. Naar ærede Ligningsmyndigheder mene, at de ikke kunne træffe det retfærdige efter Reglerne, tyder det i Grunden i Retning af, at de mene at kunne ligne uden alle Regler. Jeg hørte en Gang den nuværende Konseilspræsident i en Sogneraadforening holde Foredrag om Skattereglerne, og jeg tror nok, det var ham, der indførte Vendingen at ligne paa bedste Beskub. De sidde i Sogneraadet og tale om, at Peter Jensen har haft Uheld i sin Besætning, og en anden har haft en eller anden Fordel, den ene kan trænge til nogle Kroners Afslag, den anden kan nok taale et Par Kroner mere i Skat. Det er at ligne paa bedste Beskub paa et enkelt Aars Regnskab at tage Hensyn til disse Smaating, som faktisk ikke kunne forrykke vedkommendes Skatteevne. Jeg har derfor endnu den Mening, at det er et Spørgsmaal, om ikke de Regler, der allerede

ere fastsatte for Nedsættelse og Forhøjelse, i de allerfleste Tilfælde ville kunne være tilstrækkelige.

Der er et andet Punkt i § 7, som er omtalt af ærede Talere, og med Hensyn til hvilket jeg er ganske enig med dem. Det er vist fuldt retfærdigt, at der tages Hensyn til, at der er en stor Børneflokk, saaledes at der sker Afdrag, naar der er over 4 Børn. Jeg kan forstaa, at der her er et vanskeligt Skridt, naar man kommer fra det frie Skøn over til de første, der komme ind under Reglerne. Det bliver et stort Spring. Dette Forhold kunde der selvfølgelig rettes noget paa. Det forekommer mig i øvrigt, at det ikke var urigtigt, hvad det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) sagde, at der kunde maaske være Tale om et progressivt Afslag for Børnene, efterhaanden som der var flere og flere af dem. Denne Tanke synes der at være nogen Rimelighed i, idet de bestemte Skellinier altid maa frembringe nogen Uregelmæssighed, en tilsyneladende Uretfærdighed, der, hvor Grænserne ere.

Men der er en anden Tanke, som jeg skal tillade mig at kaste ud — blot som en Tanke. Man fradrager jo ved Statskatten et vist Beløb som skattefrit for alle Skatteydere. Og da man i Fjor forhandlede her i Tinget om Ændringer i Ejendomsskyldloven, fremkom der i Udvalget fra et Medlem Forslag om ligeledes at fradrage visse Beløb i Ejendomsskylden, som skulde virke helt op, saaledes at det altsaa virkede stærkere for de smaa Skatteydere, men forholdsvis grumme svagt ved de høje Beløb. Var der ikke nogen Rimelighed i at søge at finde en noget lignende Udvej med Hensyn til den kommunale Beskatning? Det skulde selvfølgelig ikke være saa store Beløb, som der er Tale om ved Statsskatten, det kunde paa ingen Maade gaa, men maaske kunde dog det samme Princip være ret rimeligt, saa at vi ogsaa paa det Omraade kunde faa ensartede Principper gennemført i alle de tre Skattelove. Ja, det med Ejendomsskylden blev ikke vedtaget i Fjor, idet Forslaget ikke blev behandlet til Ende, men Tanken var dog fremme, og Forslaget var stillet, og saa vidt mig bekendt gik ogsaa Udvalget eller i alt Fald et betydeligt Flertal i det ind paa det Princip, som laa til Grund for dette Forslag i den kommunale Skattelov, der var forelagt i Fjor.

Jeg skal derefter gaa over til det, der angaar det andet Afsnit i Lovforslaget, den mellemkommunale Beskatning. Der er allerede sagt af ærede tidligere Ordførere,